

[Fibiger.]

sig, saadan som det jo ogsaa foreslaas i det Forslag, vi her har til Behandling. Det, der er det gale ved det, er, at Grundlaget er galt, det er Vurderingen, Vurderingen af Jorden for sig og Bygningerne for sig.

En Ejendom er jo en Helhed, og vel ved jeg, at der kan ske Fejltagelser ved Vurderingen af en hel Ejendom, men efterhaanden er man dog blevet klar over, hvordan disse Vurderinger skal foregaa, det er dog reelle Værdier, man har med at gøre. Men naar man skal vurdere Jorden for sig og Bygningerne for sig og ikke efter det, som de egentlig er værd, men man skal tænke sig, at de tilhører noget andet, end de gør, saa er det, at Vanskeligheden kommer, og Grundlaget bliver galt for hele Vurderingen.

Naar nu denne Vurdering foregaaar paa den Maade, at man ikke alene skal vurdere Jorden efter det, den bruges til, men Udtryksmaaden er denne, at hvis Benyttelsen til andet end Landbrug for Dele af Ejendommen maa anses for at være en i økonomisk Henseende god Anvendelse, maa Værdien af Jorden paa disse Dele ansættes skønsmæssigt efter de Priser, som antages at kunne opnaas ved Salg af dem til den paagældende Anvendelse, saa tror jeg, der er begaaet Uret mangfoldige Steder overfor Ejendomme, der ligger opad en By, Gartnerier o. s. v., idet man der har vurderet Jorden paa en saadan Maade, at den ikke kan anvendes til Landbrug eller Gartneri, fordi Skatten er saa stor, at det ikke kan betale sig at drive Jorden paa den Maade; og der er maaske ingen Mulighed for at sælge den til Byggegrund, og fordi der sælges et Stykke Jord til Byggegrund ovre paa den anden Side af Vejen, er det ikke sikkert, man kan sælge hele den Jordstrækning langs Vejene til samme Pris. Derved umuliggøres det at drive Gartneri eller Landbrug paa en saadan Grund.

Men her kommer saa noget af det, som jeg forstaar er Formaålet, saaledes som den højtærede Indenrigsminister ogsaa udtalte det i sin Forelæggelsestale: at man derved tvinger Folk til at sælge. Hvis de ikke vil anvende Jorden til det, som Samfundet, i dette Tilfælde Vurderingsmændene, ønsker, saa maa de sælge, og saa sælger de maaske med Tab, ikke en Gang til det, som den er vurderet til, fordi den i Øjeblikket ikke kan sælges til den Pris.

Jeg vilde derfor gerne, om vi ved Behandlingen af dette Lovforslag kunde

komme ind paa at finde et andet Grundlag for Vurdering, saaledes at det blev Virkeligheden. Jeg har tænkt en Del over, hvordan man skulde komme frem ad den Vej, og jeg er standset ved dette — jeg tror ikke, der er noget andet —, at man gaar over til den rene Ejendomsskyld og Ejendomsskyldvurdering, fordi man da har et fast Grundlag; man har Ejendommen, og den skal vurderes efter, hvad den er værd i Handel og Vandel.

Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man i hvert Fald i Partiet Venstre var kommet til det Resultat, at Vurderingsgrundlaget er daarligt, saaledes at der var Mulighed for, at man kunde gaa over til at benytte Ejendomsskyldvurderingen som eneste Beskatningsgrundlag. Det siger jeg ud fra dette, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i Fjor, da han talte om Jordreformen, var inde paa dette Spørgsmaal og udtalte sig i meget stærke Udtryk om Vurderingen af Jord til Grundskyld; han talte om, at det var det rene Gætteværk, der foregik, ikke nogen rigtig Vurdering. Jeg kunde da tænke mig, at man vilde gaa over til noget, som ikke var det rene Gætteværk, over til de reelle Værdier, over til at vurdere Ejendommen til Ejendomsskyld efter, hvad den er værd i Handel og Vandel, under Hensyntagen til Beliggenhed o. s. v. Derved vilde man have et Grundlag for en retfærdig Beskatning.

Enkelthederne i dette Lovforslag skal jeg ikke udtale mig om. Som jeg sagde til at begynde med: hvordan det serveres, er for os temmelig ligegyldigt, vi ønsker ikke at være med til det, og der er derfor ingen Grund til at gaa ind paa Enkeltheder. Kun konstaterer jeg — idet jeg henviser til de Eksempler, som jeg nævnte i Fjor med Hensyn til, hvordan det vilde gaa, hvis det, der var foreslaet fra Regeringens Side den Gang, blev gennemført —, at man er blevet bange for at gaa den Vej, fordi Overvæltningen da vilde blive for stor overfor de smaa Ejendomme. Den Konsekvens har man ikke turdet tage, og man har heller ikke ønsket, at Kommunalbestyrelserne skulde være saa frit stillet, at de kunde gaa over til ren Grundskyld. Naar Principperne skal føres ud i Praksis, viser det sig, man alligevel viger tilbage for at foretage det, som man gennem en Aarrække i Agitationen har talt for.

Det, der her er foreslaet, finder jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Pinholt, er saa uhyre indviklet, at man har Indtrykket af, at det er gjort saa indviklet netop, for at der skal skjules noget om,